

Přepis nahrávky reportáže o příběhu Jana Komárka

Pepe, Eliška Podhajská, Kryštof Balík, Vojtěch Adámek a Joshua Mills

Gymnázium Paměti národa

Kryštof Balík:

Jan Komárek se narodil roku 1953 v pražských Vršovicích. Janova maminka byla přesvědčená komunistka, a proto byl vychováván ve víře socialismu, ale okolo svých 14 let si začal uvědomovat i stinnou stránku režimu.

Jan Komárek:

Pak člověk šel, prostě, ovíněný a opivněný a si pamatuji jak bylo nějaké výročí a teď tam byli ty vlajky ruské, všude visely s těma českýma. Já jsem trhal ty ruské vlajky s takovou rozkoší, jo. Jak jsem na nich visel, na tu látku, a teď praskaly ty dřevěné tyče. To byla nádhera úplná, jo. A teď jsem viděl jak ti chodeci prostě na té druhé [straně] normálně mizeli, kdyby mě chytli, to mi bylo asi dvacet.

Vojtěch Adámek:

Jan za tento čin nebyl nikdy stíhán, ale přesto musel později výslech veřejné bezpečnosti podstoupit.

Jan Komárek:

Přišel policajt z pochůzky a on říká: Hele, Franto, tady máš fackovacího panáka, jo. A on fakt si sundal tu rukavičku, rozpřáhl se a dal mi takovou pecku, že jsem z té židle spadl, jo. A to mě asi zasáhlo nejvíc, jako jsem si říkal, ty vole, vždyť on vůbec neví, co jsem zač, vždyť on vůbec jako nemá ponětí, že- jestli jsem něco provedl, nebo to, jo. Prostě fackovací panák. Takže to mě trošku vyplašilo, tohleto, jo, z toho jsem byl trošku vyplesklý teda, opravdu.

Kryštof Balík:

V létě roku 1983 se Jan oženil, o svatbě nedal vědět ani svým rodičům. Novomanželé Komárkovi hned poté odjeli na svatební cestu do Jugoslávie a počítali s tím, že do Československa se už nevrátí.

Jan Komárek:

Já jsem říkal: tak to vezmeme tady lesem. A což bylo úplně debilní naprostý nápad, jo, zřejmě trošku v té panice. Tak jsme tam jenom přeskočili takový drát tam byl, nic moc, takový údolíčko, šup... do lesa. Teď to začalo vypadat velmi nadějně, hustý les, že jo. Prostě nic, jako, šli jsme prostě tím směrem, co je to Rakousko, že. A najednou stůj. A bylo to samozřejmě, byly tam pohraničníci, už na nás mířili těma samopalama, tak nás odvezli na tu jejich stanici, tam zavolali ty policajty. Teď těm jsem neustále opakoval, že jsme se- nechťeli utéct. Neměli jsme s sebou žádná zavazadla, to bylo skvělý. A že jsme se ztratili v lese. Moc tomu nevěřili, ale nechali nás nakonec odejít s tím, že jestli se v oblasti ještě jednou objevíme, nahlásí to československým úřadům.

Vojtěch Adámek:

Komárkovi se tedy vrátili zpět do vlasti, ale hned začali plánovat druhý útěk. Ze svých úspor a darů od přátel zakoupil Jan zájezd za 50.000,- Korun do Španělska. Tentokrát se na útěk pořádně připravili.

Jan Komárek:

Ještě jsem měl zašifrované adresy různých lidí, kteří nám potom pomohli, že jo, ve Francii i v tom Španělsku. Dal jsem to až úplně do spod do kufru, zavalený věcmi. Skutečně mě vytáhli z té řady, skutečně mi ten kufr otevřeli a skutečně vlezl mi do toho zápisníčku, ten policajt tam na tom letišti, a listoval normálně jeden list po druhém, že jo. Já jsem prostě měl stažené všechno co jde. A nicméně to neobjevil, jo, ale bylo fakt dobrý, že jsem si to tak hezky- protože to stačilo, aby tam objevil nějakou cizí adresu z té Francie a byl konec.

Eliška Podhajská:

Útěk se podařil, a to zásluhou hotelového číšníka, který je v noci převezl do Barcelony. Přes síť kontaktů se nakonec dostali až do Francie, kde museli čekat další dva roky, než byli přijati Kanadou, kam původně chtěli.

Joshua Mills:

Během čtyř let v Kanadě se Komárkovi rozvedli. Po otevření hranic se Jan hned vydal do Prahy, kde se účastnil lednových oslav pádu režimu v roce 1990.

Pepe Hartt:

Jan do roku 2001 zůstal v Kanadě, ale jeho láska k rodné vlasti byla silnější, a proto se do České republiky nakonec vrátil.

použité zvuky:

znělka (s podjezdem) Paměti národa

hymna Svazu sovětských socialistických republik (SSSR)

kroky

vzlet letadla

závěrečná znělka Paměti národa